

Afgjørelse uden Deltagelse af Domstolene. Jeg har derfor ikke kunnet finde, at Slutningen af andet Stykke kunde forstaaes saaledes, at idet Embedsmanden suspenderedes, indleedes en Underfølgelse for Domstolene. Jeg har ment, at der slet ikke var Tale om en saadan Underfølgelse i disse Paragrafer, at det tværtimod er en anden Afgjørelsesmaade, som der her aabnes Udgang til, og jeg er overbevist om, at blive disse to Paragrafer til Lov, vil det ogsaa være den Fremgangsmaade, man vil vælge i Fremtiden i det aldeles overveiende Antal af Tilfælde. Skulde der imidlertid møde et Tilfælde, hvor man ansaa det for rigtigt at paatalde Domstolene, vil man kunne gjøre det ifølge en Bestemmelse i Skoleanordningerne af 1814. Den Act, som der er tillagt Skoledirektionen, til at lade en Skolelærer tiltale paa hans Embede, er nemlig udtrykkelig indledet med Retten til at suspendere ham. Man vil altsaa der have Alt, hvad man behøver, men jeg tror ikke, at der vil blive nogen Anvendelse derfor.

Orenbøll: Jeg kunde ogsaa ønske at gjøre et Par Bemærkninger til dette nu meget omtalte Endringsforslag under Nr. 19, men jeg skal ikke komme nærmere ind paa den Meningsforskjel, der synes at være mellem den høitærede Minister og den ærede Landsthingsmand for 1ste Kreds (Krieger). (Krieger: Der er ingen egentlig Meningsforskjel.) Der er ingen egentlig Meningsforskjel — maaste. Jeg har opfattet Paragrafen saaledes, at den kun omhandler saadanne Tilfælde, hvor en Skolelærer gjør sig skyldig, om jeg saa maa kalde det, i disciplinære Forseelser, ikke hvor han gjør sig skyldig i borgerlige Forbrydelser, der jo altid ville blive henvisne til Domstolene, og i hvilke Tilfælde Suspension altid vil ske giennem Ministeriet. Det, jeg ønsker, er nærmest en Udtalelse af den høitærede Ordfører med Henyn til Begyndelsen af § 27 a. Den ærede Ordfører sagde, at det første Punktum: „Enhver, der vil føre Klage over en Skolelærers Forhold, har at henvende sig til Stedets Kommunalbestyrelse osv.“ kunde misforstaaes saaledes, at man altid skulde henvende sig til Kommunalbestyrelsen og altsaa var ubeløst fra at henvende sig til Skolekommissionen, og for at have denne Misforstaaelse har den ærede Ordfører stillet et Underændringsforslag dertil. Jeg kan nu ikke være enig med den ærede Ordfører i, at det skulde være nogen heldig Forandring. Jeg vil først gaa ud fra som noget Givet, at den Regel, der nu opstilles i § 27 a og 27 b, er udtømmende for, hvorledes der skal gaaes frem, naar det skal klages over en Skolelærers Forhold i selve Skolen. Deri antager jeg, at den ærede Ordfører er enig med mig. Naar dette er Tilfældet, synes jeg ogsaa, at det er ligesom heldigt, at man foreskriver i Loven en aldeles bestemt Maade, hvorpaa den, der vil klage over en

Skolelærer, skal gaa frem, at han nemlig skal henvende sig til Kommunalbestyrelsen. Derfor man vil følge den ærede Ordfører og sige, at han kan henvende sig til Skolekommissionen, vil der opstaa forskellige Kollisioner. Derfor vi for det Første gaa ud fra, at disse Regler her ere udtømmende, har Skolekommissionen ikke nogen som helst Myndighed, ikke saa megen som til at advare Skolelæreren, fort sagt, Skolekommissionen kan modtage Klagen, men ikke gjøre Noget ved den, hvilket dog vil være mindre heldigt, og, dersom man paa den anden Side vil sige: Ja, Skolekommissionen har en Myndighed, den har en Myndighed efter Anordningerne af 1814, saa komme vi til, at Reglerne her ikke ere udtømmende. Og hvorledes skulle de saa forstaaes ved Siden af Anordningerne af 1814? Efter Anordningerne af 1814 kan Skolekommissionen give en Advarsel og mulktene indtil 2 Rd., men efter disse Regler her kan ikke engang Kommunalbestyrelsen mulktene, Kommunalbestyrelsen kan give en Advarsel, men ingen Anden kan mulktene end Skoledirektionen. Det forekommer mig derfor rigtigt at opfatte disse Regler saaledes, at Skolekommissionens Myndighed lige overfor Skolelærerne til at straffe derved bortfalder, men hvis man gaar ind derpaa, maa man ogsaa stemme imod den ærede Ordførers Forslag. Det vil jo ogsaa være en ligesom Lettelse for Skolekommissionen, at der gives en bestemt Norm for den Maade, hvorpaa man skal klage over en Lærer, saaledes at Skolekommissionen ikke modtager en Klage, som den alligevel maa henvisse til Kommunalbestyrelsens Afgjørelse. Jeg kan altsaa, som sagt, ikke se rettere, end at Meningen med §§ 27 a. og b. er at give en udtømmende Regel for Straffemyndigheden — at disse Bestemmelser altsaa hæve den gamle Bestemmelse om Skolekommissionens Straffemyndighed, — men vil man give den, maa man ogsaa holde paa, at der maa være en fast Regel for, hvorledes der skal gaaes frem, nemlig at der altid skal klages til Kommunalbestyrelsen. Det vilde dog være en Besynderlighed, om Skolekommissionen, der er en Del af Kommunalbestyrelsen, skulde kunne straffe en Lærer med Mulkt, medens derimod den samlede Kommunalbestyrelse ikke skulde kunne gaa længere end til en Advarsel. Jeg maa saaledes stemme imod den ærede Ordførers Underændringsforslag. Iøvrigt anerkjender jeg meget Uffattelsen af §§ 27 a. og b., som forekommer mig meget tilfredsstillende.

Jessen: Jeg har ikke hørt Andre yttre sig angaaende det Forslag om Skolelærernes Raldelse, som jeg har stillet, end den høitærede Minister, som mente, at der behøvedes to supplementariske Bestemmelser, for at det kunne være antageligt. Jeg beklager dog ikke at kunne indrømme, at der i nogen af de to Henseender behøves nogen supplementarisk Bestemmelse, thi naar der staaar, at Skoledirektionen har Ret til foruden